

Što se krije iza Pupovčevih provokacija i Vučićevih prijetnji?

hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/pitali-smo/32488-o-pupovcevim-provokacijama-vucicevim-prijetnjama-i-reakcijama-politickog-vrha.html

Proteklih dana svjedočili smo novome valu provokacija Milorada Pupovca, čelnika srpske manjine u Republici Hrvatskoj. Pupovac je Hrvatsku usporedio s NDH i najavio da mi mogla skončati kao i ta država. Hrvatsku je Pupovac proglasio i faktorom nestabilnosti u „regiji“, dok je srbijanski predsjednik Aleksandar Vučić izjavio da su se Srbi opravdano pobunili protiv Hrvatske devedesetih. Vučić je dodao da će Srbija pomoći svojim sunarodnjacima u Hrvatskoj.

Ove izjave, ali i reakcije hrvatskoga političkog vodstva za Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća komentiraju: Maja Runje, Marija Slišković, Miljenko Stojić, Stipe Kutleša, Josip Jović, Marito Mihovil Letica, Pero Kovačević i Matko Marušić.

Maja Runje: Srbima sigurno nije lako prihvatiti da u Hrvatskoj više ne će gospodariti

Milorad Pupovac je na konferenciji za tisak 23. kolovoza rekao, točno, da on „ne bi želio da ova zemlja doživi isto iskustvo koje je doživio jedan pokušaj u 20. stoljeću da se stvori hrvatska država, a koji je kolabirao i doživio sramotan kraj jer je bio temeljen na mržnji i na nasilju prema Srbima.“ Dalje je nastavio da „kako sada stvari idu i kako se dobar dio ljudi u ovoj državi, uključujući i one koji sjede u Saboru, odnosi prema toj mogućnosti, ta mogućnost nije nerealna.“

Milorad Pupovac je sveučilišni profesor lingvistike na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, i u tom je smislu, u smislu jezične vrsnosti, iskaz moguće opisati kao zapleten, nejasan i čudan. Može samo nahraniti hrvatske stereotipe o Srbima kao o onima koji su više za mutno negoli za jasno.

Što je Pupovac zapravo htio reći? Da bi mu bilo žao da Republika Hrvatska kolabira i doživi svoj kraj? Da mu je žao da „je sramotan kraj doživio i jedan pokušaj u 20. stoljeću“?

Sigurno je da ovo drugo ni u kojem slučaju nije mislio. Problem je međutim da osjećamo da ni prvo nije mislio. Kaže da bi mu bilo žao da Republika Hrvatska doživi kraj, ali je istina da mu ne bi bilo žao.

Zapravo, razumijemo Pupovčeve osjećaje. Srbima sigurno nije lako prihvatiti da u Hrvatskoj više ne će gospodariti. Ali Pupovčeva je dužnost, s pozicije političkog vođe Srba u Hrvatskoj, da sada gleda kako ići dalje. Ima pravo zahtijevati apsolutnu sigurnost za svoje sunarodnjake. Ali dugoročno, napredak će nastupiti samo konstruktivnim pristupom. Neka napusti prijetnje, ucjene i dociranje s visoka, i neka prione iskrenosti. Što se hrvatske strane tiče, traži se više boljih političara, jakih osobnosti, za ovo i za sva druga područja.

Marija Slišković: Ne bih se ja bavila ni Pupovcem ni Vučićem nego nama

Svaku izjavu Milorada Pupovca, a onda i Vučića uzimam kao dio projekta destabilizacije Hrvatske. Nakon izgubljenog oružanog rata krenuli su u "specijalni rat", tako smo učili na predmetu Opće

narodne obrane mi malo stariji. Taj predmet i metoda kojom danas rade podsjeća me na ono vrijeme kada su nas neprekidno plašili vanjskim neprijateljem. Izmišljanje neprijatelja i ugroženosti, a onda i uvjeravanja o moćnoj obrani izlazi iz iste škole. Tom metodom učvršćivali su svoju partiju.

Pupovac ovu metodu koristi kako bi čvrsto upravljao politikom Srbije koja se očito još nije pomirila s izgubljenim ratom. Vučić danas mijenja Miloševića i opet nudi pomoć Srbima u Hrvatskoj na isti način kao što su to činili 1991. g i nanijeli nemjerljivu štetu svom narodu. NDH, ustaštvo, Jasenovac je stalna poluga diskreditiranja Hrvatske.

Zašto Hrvatska nema snažniji odgovor? Zašto se pasivizirao govor o ratnom pohodu Srbije po Hrvatskoj? Zašto se ne govori o materijalnoj i ljudskoj šteti koju su nanijeli? Moj stav je da je u hrvatskoj politici još uvijek preveliki omjer onih koji se još uvijek državotvorno osjećaju kao dio bivše države, prema njima su mediji blagonakloni i nema nikakvih napada i prozivanja. Postoji i osobni strah jačeg isticanja hrvatske državotvornosti jer organizirane snage kontrole odmah osobu proglase nacionalistom s negativnim predznakom. Tu zbrku stvaraju i oni koji mi više izgleda da dolaze iz njihovog lonca jer nastupaju napadački i netrpeljivo što onda služi kao podloga upozoravanju na ugroženost.

Teško se kod nas prihvaća da je najbolja metoda ignoriranje ovakvih nastupa. Po svemu, izjava Milorada Pupovca o NDH i skončavanju moderne Hrvatske je glupa, ali ona je planski osmišljena i ima svoj cilj. Tko prati Pupovca mogao je utvrditi da on jednom mjesečno baca kost i osigurava svoju neprekidnu medijsku prisutnost. U sklopu njegovih izjava idu i kontinuirani napadi na Srbe koji se uklapaju u metodu ljetnih požara. Zabrinjavajuća je činjenica da je Pupovac uspostavio organizaciju rada u što ide i nedavna izjava "da treba ojačati teren".

Na sve ovo hrvatski političari će morati dati odgovor jer je njihova dužnost osigurati ustavni poredak u zemlji. Morat će i konačno shvatiti da ni u jednoj zemlji nije dopušteno da neka grupacija ima paralelni sustav s prezirom na sve što je institucionalno. Porazno je da je Hrvatska politika dopustila da nakon rata i stradanja izrastaju nove generacije srpske manjine koje iskazuju prezir prema Hrvatskoj u kojoj svojom voljom žive.

Realno stanje o žrtvama u Hrvatskoj je: napad u birtiji je ugroženost, stanje ljudskih prava, položaj ugrožene manjine. Svi mediji i državne institucije su na nogama u rješavanju stanja. To se naziva briga za ljudska prava.

O žrtvama ratnog zločina seksualnog zlostavljanja u vrijeme srpske agresije nije poželjno govoriti. To nije zaštita ljudskih prava nego interes nekih mešetara koji kao takvi predstavljaju sumnjivce u iskrenost. Nema tu državnih institucija koje bi zagovarale prava žrtve i progon zločinaca. Citiram jednu od žrtava: prijavila sam se u Državno odvjetništvo jer znam da silovatelj često prelazi granicu iz Srbije. Mene je postalo jako strah.

Ne bih se ja bavila ni Pupovcem ni Vučićem nego nama. Svatko od nas je dužan sprječavati šutnju o počinjenim zločinima u agresiji na Hrvatsku i odvoditi na temu II. svj. rata.

Ono nije bilo naše vrijeme. Naše vrijeme je vrijeme stradanja, ali i pobjede. Nema razloga baviti se gubitnicima, njihovo vrijeme je prošlo.

Miljenko Stojić: Tko s đavlom tikve sadi...

Tamo devedesetih notorni Milorad Pupovac, ili etnobiznismen kako čak reče Ivo Josipović, izjavi da su Hrvati, odnosno Katolička Crkva u Hrvatskoj, pokrstili 12.000 srpske pravoslavne djece. Podrazumijeva se da se to pokaza lažju, ali nikome ništa. Ne pitaju ga »pravdoljubivi« mediji o tomu. Pa se onda dogodiše

ovih dana napadi na Srbe, u dva odvojena slučaja, naizgled ili stvarno. Hrvatska vlada odmah skoči i sve to osudi, a hrvatska predsjednica osta šuteći, barem do sada. Hrvatskom se puku, pak, sve to učini poprilično čudnim i s previše nelogičnosti da bi moglo biti slučajno. Razvikani mediji nastaviše po svome. Njima je sve odmah jasno, kao i Pupovcu.

Podimo od potonjega. Kako vjerovati čovjeku koji je izrekao golemu laž, laž koja je Hrvatsku mogla skupo stajati i koji se za to nikada nije pokajao? Kako vjerovati čovjeku koji koristi svaku priliku napakostiti državi u kojoj živi? Kako vjerovati čovjeku koji optužuje Hrvatsku Vladu za fašizam, a uporno ostaje u njoj? Očito čovjek zna što radi. Ne poseže on slučajno za teškim riječima. Htio bi vratiti kotač unazad i nastaviti tamo gdje su njegovi, za njega nažalost, stali krajem osamdesetih. O čemu se radi?

Milorad Pupovac bezdušan je čovjek. Ne misli on ni na Srbe ni na Hrvate, on misli samo na sama sebe. Bilo mu je lijepo u propalom jugokomunističkom totalitarističkom uređenju i nikako da to prežali. Spreman je biti i velikosrbin ako treba samo da mu se ponovno ostvare jugo snovi. Zapravo, on i slični i ne znaju što su zapravo: jugoslaveni ili velikosrbi.

Uzimamo ovdje Milorada Pupovca samo kao primjer. Ima takvih i među Hrvatima, samo oni nisu velikohrvati. Recimo, Stipe Mesić i Budimir Lončar koji se javiše ovih dana kao djelatnici demokratske pravde. Sva ta »bratija« u svome srcu nosi otrovno i zlo sjeme komunizma. Mogu ga sijati okolo samo zbog toga što hrvatska vlast nažalost još nije raskrstila s komunističkom prošlošću nekih između sebe. I zato joj se događaju ovakve stvari, zato trči za događajima ne znajući zapravo što se krije u njihovoj pozadini. Kako to da se sve ovo nije dogodilo i prije nego što su u Gračanima počeli pokapati one zvjerski pobijene, kako to da određeni mediji ispituju sva postojeća i nepostojeća zrnca okrivljenih Hrvata, ali vrlo oskudno ona jugokomunista, velikosrba...?

Računaju li to dotični da će im ponovno uspjeti nametnuti Hrvatima osjećaj krivnje zbog njihove želje za državom, zbog njihove pripadnosti Katoličkoj Crkvi? I da će im u tomu pomoći jaki igrači iz inozemstva? Ima, naime, u svemu ovomu i »nabacivanja lopte«, samo se čeka da nalete pravi igrači. Naravno, nitko nema pravo uzimati pravdu u svoje ruke, ali ni propovijedati osvetu kako su to javno propovijedali neki srpski vjerski velikodostojnici. Pa taman onaj gostioničar i bio batinaš iz kninske tamnice. Postoji hrvatska država i ona bi trebala »ganjati« ne posljedice, nego one koji stvaraju okolnosti za sukobe.

Nažalost hrvatske su vlasti poslije predsjednika dr. Franje Tuđmana previše sadile tikve s đavlom, a da im se ne bi o glavu razbijale. Ovo govorim za one koji to rade nesvjesno, oni drugi samo rade svoj posao. Počnimo, dakle, konačno s lustracijom u sva tri vida (sudskom, administrativnom i odgojnom) pa će puno toga krenuti drukčije. Nije pametno nositi bolest u svojim njedrima i ne liječiti se. Ako je ne dokrajčimo, dokrajčit će ona nas.

Stipe Kutleša: Vodi se specijalni rat protiv Hrvatske

Pupovac već desetljećima sustavno djeluje tako da samostalnu Hrvatsku poistovjećuje s NDH zanemarujući pritom činjenicu da je od NDH daleko gora bila Socijalistička Republika Hrvatska. Ali ona i tako nije bila samostalna hrvatska država nego yugo-srbsko-komunistički protektorat. Za velikosrbe svih vrsta svaka Hrvatska kao samostalna i međunarodno priznata država uvijek je ustaška i fašistička Hrvatska. Čini se da je tzv. Pečarićev poučak apsolutno točan. On glasi: za velikosrbe postoje dvije vrste Hrvata: velikosrpske sluge ili ustaše. I to će tako za njih uvijek biti.

Pustimo da prošlost istražuju povjesničari, a ne da nam neznalice i ideološki prevaranti i profiteri nameću svoja mišljenja kao konačne i neupitne istine. Znamo da povjesničarima u današnjoj Hrvatskoj puna sloboda istraživanja nije omogućena. Recimo samo to da je hrvatski, srpski i jugoslavenski komunizam višestruko nadmašio hrvatski fašizam i ustaštvo u broju žrtava i to u miru

(slično vrijedi i za komunizam i nacifašizam u svjetskim razmjerima). Podsjetimo da je komunistički vođa J. B. Tito svrstan među deset najvećih zločinaca 20. stoljeća. Srpsku djecu u doba drugog svjetskoga rata nisu spašavali Srbi nego vlasti NDH. U Jasenovcu je više kostiju vojnika NDH nego srpskih, židovskih i romskih. Zna se točno gdje su stradavali Židovi: na sajmištu u Beogradu. Mnoštvo je i drugih istina koje se za vrijeme komunističkog raja nisu smjele znati, a u Hrvatskoj se još i danas istina zaobilazi, prikriva i krivotvori.

Tako se i ovih dana kao udarne vijesti na hrvatski režimskim medijima ponavljaju neki događaji u Uzdolju i Đervaskama kod Knina. Navodno su napadnuti Srbi koji su u kafiću u Uzdolju gledali nogometnu utakmicu. Incident je izazvala „skupina maskiranih nasilnika“. Iste je večeri „u kafiću u Đervaskama po nacionalnoj osnovi“ vrijeđan vlasnik i gosti toga kafića. Pupovčeva hitna izjava o Hrvatskoj kao faktoru nestabilnosti u regiji i o ustašizaciji, fašizaciji i pretvaranju današnje Hrvatske u NDH, jasno govori tko su „nasilnici“ koji su napali Srbe u kafiću. To su Hrvati bez obzira što su bili maskirani, a policija ih još nije ni uhvatila ni identificirala. Pitanje je zašto ti „nasilnici“ ne bi bili sami Srbi ili plaćenici bilo koje nacije koji po nalogu odrađuju zadatak? A što je Pupovčev zadatak nije teško otkriti.

Hrvatska će policija, kao i obično, uskoro uredno informirati hrvatsku javnost o svim detaljima: tko je koga napao, što je bio motiv napada, koliko je napadača bilo, a koliko napadnutih i dr. Slično kao što su nas izvijestili o počiniocima famozne svastike na Poljudu ili o podmetačici ovogodišnjeg požara i sedam požara prije nekoliko godina. Ali Pupovac i hrvatski režimski mediji znaju da se radi o napadu „po nacionalnoj osnovi“ iako su napadači bili maskirani i još nisu uhvaćeni. Treba izraziti sumnju da će ikada biti uhvaćeni. To sasvim dovoljno govori samo po sebi.

Zanimljivo je i pitanje tko je vlasnik napadnutog kafića. To je izvjesni Boris Petko (tako barem kolaju vijesti) koji je kao vojnik srpske vojske u Kninu maltretirao hrvatske zatvorenike za vrijeme Domovinskoga rata. Prije nekog vremena u Beogradu se autom zabio u policiju, a srpski su ga mediji proglasili Hrvatom iz Šibenika znajući da se radi o Srbinu. Hrvatski režimski mediji poslušnički su i bez imalo doze kritičnosti sve to „progutali“ kao istinu i s radošću je prenijeli hrvatskim čitateljima. Kao da su čitali Pupovčeve misli ili tu informaciju prenijeli iz Pupovčevih Novosti.

On se upravo ovih dana, a povodom kninskog kvazidogađaja, digao na zadnje noge i optužio svoju državu Hrvatsku (iako se ponaša kao da to i nije njegova država) da nalikuje na NDH i da bi mogla skončati kao NDH. A skončati kao NDH znači „obnoviti“ jazovke, hude jame, maceljske šume, križne putove i sl. Eto na što poziva formalno koalicijski partner, a stvarno glavni čovjek hrvatske državne politike. I to nije govor mržnje? Ali posvaditi se zbog krivo parkiranog auta na parkiralištu jest govor mržnje „po nacionalnoj osnovi“? Nakon toga biva uhićen Hrvat bez obzira tko je onaj drugi. Pupovac, kako prenose neki mediji, prijeti napuštanjem koalicije u Vladi. Što bi on bio bez Plenkija i što bi Plenkij bio bez Pupovca? Politički nitko i ništa. Zato se saveznici vjerno podržavaju.

Ipak je glavni dirigent svega, čini se, Aleksandar Vučić. Pupovac je samo prvi svirač u orkestru. Vučić je odmah obećao pomoć „ugroženim“ Srbima u Hrvatskoj kao svojedobno Slobodan Milošević „ugroženim“ Srbima na Kosovu i drugim „srbskim zemljama“. Obojica se slažu da „Srbe niko ne sme da bije“. Koja bi to vrsta pomoći, koju nudi Vučić, trebala biti? Možda da ih pouči da s Hrvatima žive u slozi i da ne stvaraju prigode za nepotrebne napetosti? Ili da odustanu od velikosrpskih ideja? Ili da im osigura radna mjesta i mirovine za staž proveden u oružanoj pobuni protiv Hrvatske? Ako Vučić to ne želi onda Hrvatska takvima priznaje u radni staž vrijeme provedeno u agresiji na Hrvatsku. Možda bi bilo dobro da Vučić svoje „ugrožene“ sunarodnjake podsjeti na činjenicu da nijedna manjina u Europi ne uživa tolika prava kao Srbi u Hrvatskoj? Umjesto toga oni dobivaju hrvatske mirovine, hrvatske plaće, radna mjesta, položaje, utjecajne političke funkcije i sl. i to sve plaćeno u kunama.

Vučić zna da se veliki broj Srba u ratu borio na strani Hrvatske. Veći dio srpskog pučanstva u Hrvatskoj danas dijeli posljedice lošeg stanja u društvu uzrokovanog ponajviše lošim nenarodnim

„hrvatskim“ vlastima. Manji dio srpskih birača glasuje za Pupovca i njegovu stranku. Veći dio srpskog stanovništva je na neki način diskriminiran, ali ne od Hrvata nego od velikosrba i njihovih slugu u hrvatskoj politici. To Vučić dobro zna, ali znaju i hrvatski vlastodršci. Njima i nije stalo do Srba u Hrvatskoj nego do velikosrpskog projekta koji podržava sukobe između Srba i Hrvata.

Kako Vučić ne namjerava ispuniti ni jednu od navedenih mogućnosti, ostaje jedino da se njegova pomoć sastoji u zaštiti „ugroženih“ Srba tako da ih ohrabri da se dignu kao i prije tridesetak godina protiv vlastite države. Pri tome će im poslati oružje. Velikosrbi znaju da Velike Srbije nema i da je taj projekt propao ako ga se želi ostvariti mirnim putem. Kako Pupovčevi i Vučićevi velikosrbi očito nisu odustali od toga projekta treba sve činiti da se stvori klima slična onoj pred devedesete godine. Rezultat tih kontinuiranih nastojanja je i kninski slučaj. Projekt Velike Srbije može se ostvariti ratom i osvajanjima. Sreća je što su danas male šanse za uspjeh takvog projekta. Velikosrbi nisu pokazali da im je ratovanje bolja strana. Hrvati su se, iako razoružani, suprotstavili velikosrpskoj agresiji i pobijedili. Što bi tek bilo kada su sada naoružani i vojno organizirani? No, velikosrbi imaju i plan B: ako ne ide oružanim ratom onda ide specijalnim ratom koji se već dva desetljeća vodi protiv Hrvatske. U tome su velikosrbi i njihovi domaći pomagači, domaći izdajnici, puno vještiji.

Govoru mržnje i zazivanju rata uvelike doprinose hrvatski režimski mediji koji zapravo vrše medijski teror nad hrvatskim pučanstvom. Oni vode specijalni rat protiv Hrvatske. Nije nikakva novost da se služe sustavnim zaobilaženjem istine, prešućivanjem, omalovažavanjem, prezirom, ignoriranjem i lažima. Pa nije, i ne može biti, slučajno da je druga po važnosti vijest Hrvatskog radija (npr. emisija „Aktualno u 17“ u petak, 23. kolovoza) bila Pupovčev izljev laži i mržnje, a vijest o pokopu posmrtnih ostataka 294 žrtve poslijeratnog komunističkog zločina u zagrebačkom naselju Gračani nije ni spomenuta. Eto to je klasični primjer prezira ne samo prema žrtvama komunizma nego i svim živućim protivnicima komunizma. Tko može tako postupati? Samo oni koji se s tim komunističkim zločinima slažu i koji ih podržavaju. Zar se iz Sabora RH nije javno čulo da posao 1945. nije odrađen kao treba? Iz svega proizlazi da režimski mediji igraju jednu od odlučujućih uloga u destabilizaciji i rušenju Hrvatske.

Ozbiljnost Vučićeve i Pupovčeve prijetnje ratom i njihov govor mržnje hrvatske vlasti jedva da su sposobne prepoznati. Istina je da se oglasilo Ministarstvo vanjskih poslova i odgovorilo na Vučićeve laži, reda radi da se stekne kakav-takav dojam o brizi za državu i narod. Ovakva vrsta Vučićeve govora zaslužila bi ozbiljniju i odgovorniju reakciju. Hrvatske vlasti za to nisu sposobne. Većina ostalih iz vrha politike šuti. Je li to znak visoke državničke mudrosti ili kukavičluka? Neka čitatelj sam prosudi. Što bi se od aktualnih hrvatskih uškopljenih političara moglo i očekivati? Oni ne mogu zanjekati sebe. Oni su ono što jesu: robovi (servusi) vlastitih interesa. Oni su glavni tvorci kriminala u Hrvatskoj. Prema istraživanju nekih nezavisnih financijskih institucija hrvatski su državljani opljačkani od svojih korumpiranih političara i njihovih kriminalnih partnera za iznose koji bi pokrili sve hrvatske dugove. Zato je i važno javnosti povremeno lansirati afere slične kninskoj da bi se u tišini i daleko od javnosti moglo raditi „važnije poslove“. Pokvarenim i nenarodnim političarima nije u interesu mijenjati stanje u državi i društvu. U drugim, zdravijim okolnostima oni su, politički i društveno, mrtvaci. Iz toga svega se lako objašnjava zašto nam je stanje u državi takvo kakvo jest. A može biti i gore. Ne ovisi samo o političarima nego i o nama.

Josip Jović: Opet kao devedesetih: Tamo Milošević, ovamo Rašković

Svojim posljednjim izjavama predsjednik Srbije Aleksandar Vučić uz visoku kolaboraciju Milorada Pupovca, tipičnom ratničkom retorikom navješćuje novu agresiju. „Svesrpski miting“ održan početkom ovoga mjeseca na Fruškoj gori (sličan onom na Gazimestnu) u znak sjećanja na žrtve Oluje i solidarnosti s izbjeglicama pretvorio se u žal za „SAO Krajinom“, uz vrlo jasnu naznaku moguće „reconquiste“.

Obraćajući se „krajšnicima“ Vučić je, između ostalog, naglasio: Izgubili smo jer nismo bili

jedinstveni, jer smo se svađali; neki tvrde da su oslobađali svoju zemlju, koja je bila vaša zemlja; grobovi se ne mogu zaboraviti; hvala vam što ste ratovali za Srbiju; znamo što nam je činiti u budućnosti; znamo odgovoriti snažnije, ali nećemo jer smo sada pametniji, znamo u čemu smo grijeshili. Nakon ovih incidenata u Đevrskama i Uzdolu Vučić ide korak dalje. Sada je, kaže, razumljivo zašto su se Srbi pobunili 1990. Razumljivo je onda i da ponovno dignu bunu. I obećava: Srbija će pomoći!

Spomenuti incidenti, koje su svi u Hrvatskoj osudili, a policija čini sve kako bi identificirala i uhitila napadače, Milorad Pupovac, koji ne propušta svesrpske mitinge, zbog čega je dobio i posebnu pohvalu od novog vožda, i koji uvijek vreba na slične situacije ne uviđajući nimalo vlastite zasluge za njih, i ovaj je put incidente jedva dočekao kako bi ispalio svoju odavno spremljenu tiradu. Odgovorna je, ustvrdio je on, ukupna protusrpska klima, rehabilitacija ustaštva i veličanje NDH, u čemu sudjeluju zastupnici, eurozastupnici, ministri, veteranske udruge, diplomatski zbor, predsjednica i premijer, a napose Katolička crkva. Nama je dosta, uskliknuo je Pupovac, izazivački podvukavši: Ako su neki za dom spremni i ja sam na to spreman. Ko bajagi, on se pribojava, a u stvari priželjkuje, kako bi današnja Hrvatska mogla završiti kao i NDH, jer i jedna i druga država se, tobože, temelje na mržnji prema Srbima. Smetaju mu i obljetnice, misleći na Oluju, a smetaju mu i određene kvalifikacije rata, misleći na izraz „velikosrpska agresija“.

Stvar nije nimalo bezazlena. Ponovno tamo imamo Slobodana Miloševića, a ovamo Jovana Raškovića. Opet su u igri grobovi, genocid, vjekovna ognjišta, ugroženost, mitovi i laži. Nedostaju za sada samo pobunjenici, ali Vučić i za to ima rješenje: Tu su mladi koji se diče svojim dalmatinskim i ličkim korijenima i sanjaju nešto napraviti za svoj rodni kraj! Što? Valjda opet uzeti oružje u ruke. Iza sebe ima jednu povoljnu okolnost, a ta je osokoljena i konsolidirana Rusije, čega nije bilo prije trideset godina, ali i jednu nepovoljnu, a ta je da je Hrvatska članica NATO saveza.

U nedavnom izvješću Sigurnosno obavještajne agencije kao potencijalne ugroze za državu navedeni su korupcija migracije, kibernetiski napadi i još ponešto, ali nigdje nema opasnosti od nove velikosrpske agresije, valjda da se koalicijski partner ne bi uvrijedio. Na najnovije prijetnje iz Beograda reagiralo je samo Ministarstvo vanjskih poslova i to mlako i obazrivo, te Miro Kovač, predsjednik Odbora za vanjsku politiku, ali više u vlastito ime, tražeći od Milorada Pupovca da se odredi prema Vučićevim izjavama, što naravno ovaj neće učiniti.

Hrvatska zaista mora temeljito preispitati svoj odnos prema Srbiji kao i prema SDSS-u i SNV koji preko svog glasila i putem javnih nastupa čelnih ljudi vode šovinističku kampanju protiv Hrvatske nanoseći neizmjernu štetu odnosima dviju država i dva naroda kao i položaju same srpske manjine koju bi iznova iskoristili za opsesiju o stvaranju Velike Srbije i gurnuli u krvoproliće. Sve to unatoč svim pravima i pogodnostima koje ta manjina uživa.

Marito Mihovil Letica: Potražnja za ustaštvom u Hrvatskoj znatno premašuje ponudu

Prije svega treba nedvosmisleno osuditi verbalne i fizičke napade na hrvatske građane; ali i na sve ljude, neovisno o njihovu podrijetlu i državljanstvu. Ne bi bilo dobro da tkogod pomisli kako su u Hrvatskoj, gostoprimiteljnoj i turističkoj zemlji, zaštićeni samo građani s domovnicom. Dakle, što se tiče hrvatskih građana srpske nacionalnosti – njih ni u kojem slučaju ne trebamo i ne smijemo napadati, vrijeđati i zastrašivati; ponajmanje zbog televizijskog nogometa ili, kako bi oni možda rekli, „fudbala“. Svatko ima pravo gledati bilo koju utakmicu, pa i onu koju igra beogradska „Crvena zvezda“. Nasilje se iskazuje posve neprihvatljivim, pogotovo ako su među nazočnima pred televizorom u kafiću malodobnici i žene.

Budući da je nedvojbeno kako su u tim izgredima napadnuti hrvatski građani, naši susjedi s kojima dijelimo životni prostor i državljanstvo te su oni, kršćanski kazano, naši bližnji, braća i sestre u Kristu, valja pripomenuti da su s obzirom na dotično hrvatsko građanstvo i državljanstvo moguće

dvije situacije. Prva je da rečeni građani prihvaćaju i doživljavaju Hrvatsku kao svoju domovinu. Druga je da je ne doživljavaju svojom domovinom, nego nekovrsnim nužnim zlom i povijesnim izgredom, nečim svakako neželjenim. Ako je prihvaćaju i vole kao svoju domovinu – čemu ih napadati? To su hrvatski domoljubi. Ako pak Hrvatsku ne prihvaćaju svojom domovinom, a ipak u njoj žive – onda je to za njih teška kazna. Imaju hrvatsku osobnu kartu s „ustaškom šahovnicom“ (za njih je svaka takva, neovisno o boji početnoga polja), plaćaju kunama „ustašicama“, voze automobile s hrvatskim registarskim oznakama, prisiljeni su slušati hrvatski jezik s „ustaškim riječima“ itd. To im je i više no dostatna kazna i ne treba ih dodatno uznemiravati pri gledanju „Zvezde“. Dakle, u svakom slučaju, bilo da je posrijedi prva bilo druga mogućnost, naše građane srpske nacionalnosti ne smijemo napadati, vrijeđati, zastrašivati. Sve dok na Republiku Hrvatsku i njezin ustavni poredak ne dižu oružje i obaraju balvane po cestama i prugama.

O izjavi Milorada Pupovca da u hrvatskoj jača ustaštvo i da se rehabilitira NDH, rekao bih, parafrazirajući novinara i publicista Douglasa Murraya, da potražnja za ustaštvom u Hrvatskoj znatno premašuje ponudu. Stoga ustaštvo treba izmišljati i vidjeti ga posvuda. U svakoj domoljubnoj pjesmi, u svakoj nacionalno samosvjesnoj naraciji, u svemu imalo hrvatskom. Oni koji današnju Hrvatsku optužuju za rehabilitaciju NDH i ustaštva, skloni su smatrati zločinom (premda se to boje jasno izreći) svaku pomisao o slobodi i neovisnosti hrvatskoga naroda i njegove države. Iskaže li neki Hrvat državotvornost, usudi li se nastojati oko hrvatskih nacionalnih interesa – već je samim tim ustaša. Takvog etiketiranja nije samosvjesni i državotvorni Hrvat izuzet ni ako je živio stoljećima prije spomena ustaškog imena i uspostave ustaškoga pokreta.

Na tu se pojavnost lucidnom ironičnošću osvrnuo Boris Maruna, hrvatski politički emigrant i antologijski pjesnik. U završnim stihovima pjesme „Teroristički noćurak“ Maruna kaže: „Iz svega je, nadam se, ipak očito / Da su Zrinski i Frankopan, budući ustaše, morali / Umrijeti, al / Ti se ništar ne / Žalosti.“ Prisjetimo se da je predsjednički kandidat Zoran Milanović ove nemile događaje odnosno nedavne napade na hrvatske Srbe nazvao „terorizmom“. Ako je to doista „terorizam“ i „zločin iz mržnje“, onda za Vukovar, Škabrnju, Kusunje itd. trebamo izmisliti nove izraze, jače i izražajnije. Nije se dobro olako razbacivati riječima jer svaka inflacija nužno dovodi do devalvacije. Tako je ne samo u ekonomiji nego i u semantici i mnogo čemu drugome.

Nadalje, srbijanski je predsjednik Aleksandar Vučić rekao da „razumije zašto su se Srbi prije 30 godina pobunili protiv hrvatskih vlasti“. Za njega je „casus belli“ u Zagrebu i hrvatskim vlastima. Valja mu savjetovati da se vrati još 4-5 godina u povijest, u jesen 1986. i Memorandum SANU. Tada su zacrtani oružani sukobi na području bivše Jugoslavije jer se memorandumski program nije mogao ostvariti bez rata. Bogu hvala, ni uz rat odnosno velikosrpsku agresiju. „Povijest nas uči da iz povijesti ništa naučili nismo“, primjenjiva je na neke od naših susjeda Srbâ dotična misao koju izrekao je Georg Wilhelm Friedrich Hegel, rođen 27. kolovoza 1770. u Stuttgartu. Spomenimo se makar te jedne misli umnog i znamenitog Nijemca u povodu njegova današnjeg rođendana.

Pero Kovačević: Srbovanje Milorada Pupovca

Prvo vam moram objasniti zašto sam za ponašanje Milorada Pupovca nakon incidenta u Uzdolju i Devrskama i njegove huškačke istupe odabrao izraz srbovanje.

Naime, taj izraz koriste odnosno čuo sam ga ovoga ljeta u razgovoru sa Srbima koji žive u zadarskom zaleđu. Oni tim izrazom oslikavaju ponašanje, kako kažu turista iz Srbije, koji ljeti dolaze u Hrvatsku i pokušavaju četničkim dernecima širiti mržnju prema Hrvatskoj, Hrvatima, a i prema njima Srbima koju Hrvatsku drže svojom domovinom. Kažu, rekli smo im da nisu dobro došli niti su poželjni gosti u našem kraju ako će srbovati. Nek se vrate otkud su došli i neka njima ne stvaraju probleme svojim srbovanjem.

Milorad Pupovac umjesto da smiruje tenzije nastale u incidentu, svojim srbovanjem nadolijeva ulje

na vatru i očito želi profitirati na incidentima svojim srbovanjem. Naravno da nitko neće niti moći podržavati nasilje iz bilo kojeg razloga.

Milorad Pupovac, u svojim izjavama današnju Hrvatsku uspoređuje s NDH, a u isto vrijeme je dio odnosno glavna poluga hrvatsko-srpske koalicije koja vlada Hrvatskom.

Osokoljen šutnjom svog koalicijskog partnera Andreja Plenkovića, Milorad Pupovac kaže „kako Hrvatska postaje čimbenik nestabilnosti na prostoru bivše Jugoslavije jer se u njoj promovira nesnošljivost prema drugim narodima i pokušava rehabilitirati ustaštvo, u čemu, kako tvrdi, važnu ulogu imaju pojedini pripadnici Katoličke crkve, neke političke stranke i braniteljske udruge“. Izjavio je u to u intervjuu za portal Radiosarajevo.ba objavljen u subotu. Žalosnija od Pupovčeve huškačke retorike je samo gromoglasna tišina njegovog glavnog koalicijskog partnera Andreja Plenkovića, koji šutke prelazi preko takvih huškačkih izjava Pupovca.

Je li Milorad Pupovac, "okorjeli etnobiznismen", koji je na etnobiznisu izgradio svoju sveučilišnu i političku karijeru, kako ga je nazvao Ivo Josipović ili je Srbin po zanimanju kako ga naziva Mladen Pavković ili oboje prosudite sami ili je borac za ljudska prava kako se samoprolašava i kako ga predstavljaju "ljevičarski mediji". Sigurno je jedno da on Hrvatsku ne voli.

Milorad Pupovac je uz pomoć HDZ-a i SDP-a kao njihov koalicijski partner uspio marginalizirati hrvatske branitelje-srpske nacionalnosti da javno djeluju i kažu svoj stav, sud u vezi mnogih aktualnih pitanja koje Pupovac po dirigentskoj palici Vučića odnosno tzv. "antifašista" otvara počev od ćirilice pa pozdrava "Za dom spremni", HOS-a i nadalje. Stav i sud hrvatskih branitelja-srpske nacionalnosti imao bi za mene istinsku i pravu snagu, a vjerujem i vas. Pozvaniji su i kompetentniji progovoriti o svim tim pitanjima prije Vučića, Nikolića, Pupovca i njima sličnim.

Nažalost, Pupovac ih je uz pomoć HDZ-a i SDP-a uspio marginalizirati jer su oni za njega i njegove istomišljenike koji su se pobunili protiv Hrvatske "izdajnici", a za "velike Hrvate"-pripadnike tzv. "Muenchen bojne" jednostavno Srbi.

Dosta je toga Milorade, dosta je tvog srbovanja!

Prof. dr. sc. Matko Marušić: Kako se postaviti prema velikosrpskom djelovanju u Hrvatskoj

Pupovčeve (Vučićeve i drugih hrvatskih neprijatelja, uključivši i dio hrvatskih medija) izjave treba čitati kao taktiku velikosrpskoga stožera u Srbiji koja se može nazvati i provedbom Memoranduma 2. Nad time ne treba naricati, jer znamo, i uvijek smo znali, da je velikosrpska politika ključ svih balkanskih problema i da je primarno usmjerena protiv Hrvatske. Prema njoj se treba postaviti hladno, planirano i u okviru zakona. Kao Četvrta splitska u miru.

Prvo se ne smijemo ljutiti i gubiti živce. To srpski projekt i priželjkuje – da ljudi od bijesa koga udare ili uzviknu nešto što onda velikosrbi mogu prijaviti inozemstvu kao ustaštvo. Svakoj srpskoj provokaciji treba pristupiti najprije njezinom dubokom analizom, a onda je treba neutralizirati u okvirima demokratskih načela i pravne države. I uvijek ćemo uspjeti, jer je istina na našoj strani. Praktički – bez iznimke. Za one koji misle da u nas nema pravne države, ili da je slaba, treba reći da nije bitno dobiti sve na sudu, bitno je tužiti i čuvati dokumente za povijest, ali i za sljedeće slučajeve. Pa će i sud dolijati ako je doista korumpiran.

Ne napadati vlastitu Vladu

Hrvatskoj Vladi su dobrim dijelom vezane ruke u odnosu na ponašanje srpske manjine, i to ne zbog aktualne koalicije, nego zato što Zapad inzistira na zaštiti manjina bez ikakvih kriterija za njihovo

ponašanje, dakle – čak i kad nisu u pravu. Povodom Vučićevih riječi izrečenih u svezi slučaja u Uzdolju Hrvatska Vlada nije ni mogla niti smjela učiniti više od demarša koji je dala. Velikosrpska politika jedva čeka da hrvatska vlast i institucije počnu tretirati velikosrpske provokacije onako kako one to zaslužuju! (Razmislite, nemojte se samo ljutiti!)

Hrvatski se građani moraju organizirano oprijeti provokacijama

Budući da velikosrpske provokacije upravo i služe provociranju, da bi se onda, kao što je otkrio Pupovac, za srpsku manjinu u Hrvatskoj zatražila pomoć iz inozemstva, na provokacije se ne smije nasjesti. To je njihov stari trik, sjetite se samo operacije Labrador.

Treba se koristiti mehanizmima suvremene demokracije. Demokracija pripada svima, dakle i nama, i što se zabranjuje ili dopušta manjinama, vrijedi i za nas. I mi se možemo pozvati na „ljudska prava“, „govor mržnje“, „lažne vijesti“, klevete i uvrede. Treba službeno prijavljivati sve velikosrpske provokacije! Što ne bude kažnjeno, vrijedi i za nas kao nekažnjeno, pa to smijemo i mi upotrijebiti.

Mogući primjer je kad Vas netko nazove ustašom, ili ustašofilom: treba ga odmah tužiti za govor mržnje! Jer upravo se ustaše prikazuju tako negativno da u Hrvatskoj danas ne postoji teža uvreda nego da Vas netko nazove ustašom. OK, to je govor mržnje i tužim. I njega ne kazne. OK, ali ako meni netko može nekažnjeno reći da sam ustaša, a nisam, mogu i ja njemu nekažnjeno reći da je udbaško smeće i – ne smije me se kazniti bez obzira to je li on udbaša ili nije. (Znam jako mnogo gadnih imena za sve vrste hrvatskih neprijatelja, a razmišljajte i Vi.) Pravi odlučni domoljubi se trebaju tužiti sve do Strasbourga, da tako i inozemstvo dozna što se u nas stvarno događa i kako sudovi rade – ako ne rade jednako za sve.

U tu svrhu treba spontano stvoriti skupine koje prate različita polja društvenoga života – nogomet, školstvo, tisak, kulturu itd., koje imaju barem jednoga stručnjaka za dano polje i jednoga odvjetnika koji će pisati prijave. Te skupine mogu biti postojeće udruge, npr. braniteljske, zavičajne i druge, ali mogu biti i neformalne. (Ovdje to ne ću iznijeti, ali poznato mi je nekoliko uspjeha ljudi koji su tako branili i Hrvatsku i sebe.)

Prijavljivati treba DORH-u i pravobraniteljima, nadređenima, ravnateljima i direktorima – svima kojih se predmet može ticati.

Uzmimo primjer incidenta u Rijeci, s gospodinom Arsićem i gospodinom Škalamerom (parkirno mjesto). Podignuta je velika protuhrvatska galama, g. Škalamera je stavljen na mjesec dana u zatvor, a onda se otkrivaju stvari neviđene ([Dejstvovanje srbijanske obavještajne službe BIA u Hrvatskoj](#)): moguće je da su i najglasnija novinarka i sama „žrtva“ (g. Arsić) (bili?) povezani sa srpskim tajnim službama, a sudac koji je Škalameru zatvorio je navodno također Srbin. Tu stvar treba izgurati do samoga kraja, dakle ne samo da se g. Škalamera oslobodi (zbog nedostatka dokaza) nego da se ustraje da DORH istraži i troje ostalih i onda sve što nađe objavi javnosti. Tada naši odvjetnici trebaju procijeniti što je utuživo kao „lažna informacija“, govor mržnje“, protudržavna subverzija“ ili „uznemiravanje javnosti“. Može ispasti da ništa od toga nije točno, ili mi možemo sumnjati da sve jest točno ali da DORH i sudovi štite manjinske pripadnike... Ali to i nije bitno! Bitno je da smo mehanizme demokracije i vlastita ljudska i građanska prava iskoristili za zaštitu Domovine, naroda, nevinno optuženih i – samih sebe.

Članak koji je o tom slučaju donio portal Kamenjar (poveznica je dana gore) neizmjereno je važan i poučan. Ako su autor i portal lagali, snosit će posljedice, a ako nisu – neki drugi ljudi, a ne g. Škalamera, trebaju završiti u istražnom zatvoru. E – to mi građani trebamo tražiti ustrajnim prijavljivanjem i tuženjem!

Rečene građanske skupine-prijaviteljice trebaju u tijeku cijeloga procesa obavještavati javnost o tijeku procesa (npr. kasni li sud, tko kasni, sve dati, imena, datume, dokumente) i sva zataškavanja i otezanja prijavljivati Ministarstvu pravosuđa i tražiti istrage.

Optimistična poruka na kraju

Krasno bi bilo da tako branimo Domovinu (ne zaboravite Vjeru!), narod, ljude i sebe! A zapravo je lako – nekoliko prijatelja i poznanika se udruže, uz kavu i druge zabave, s tim da nađu stručnjaka za neko polje (npr. kulturu, medije) i jednog domoljubnog odvjetnika, najbolje umirovljenog. I onda uzvratimo Zlu stotruko, jer smo stotruko jači! I plemenitiji, i pošteniji, i civiliziraniji i jer smo u pravu i nikoga ne mrzimo i nikome zlo ne mislimo, ali, brate, i mi smo Četvrta splitska i ne damo se! A nismo glupi da nas navuku na zamke iz starih udbaških podruma.

Davor Dijanović